

Stephanie Wrobel

DIT

KAN

PIJN

DOEN

Vertaald door Titia Ram

2022 Prometheus Amsterdam

Voor mijn zussen
Jackie en Vicki

Oorspronkelijke titel *This Might Hurt*

© 2022 Stephanie Wrobel

© 2022 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Titia Ram

Omslagontwerp Sander Patelski

Foto omslag Lee Avison / Trevillion Images

Foto auteur Sam Way

Zetwerk Elgraphic

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 4413 5

Ik sta aan het hoofd van de vergadertafel. Op de stoelen om me heen zitten mannen: klein, groot, dik, kaal, beleefd, sceptisch. Ik richt de afsluitende woorden van mijn pitch aan de CEO, die vijftig minuten van de zestig die mijn presentatie heeft geduurd met zijn telefoon heeft zitten spelen terwijl de andere mannen me fronsend gadesloegen. Hij heeft zijn beste tijd gehad, wat hij probeert te verhullen met haarimplantaten en een kleurtje uit een flesje.

‘Met deze nieuwe strategie,’ zeg ik, ‘zijn we ervan overtuigd dat we van uw merk het populairste bier onder 21- tot 34-jarige mannen kunnen maken.’

De CEO leunt naar voren, zijn mond aan één kant een beetje open, alsof er normaal gesproken een sigaar in zijn mondhoek hangt. Hij staat aan het hoofd van een biermerk met een alledaagse naam dat al jaren niet meer tegen de steeds succesvollere ambachtelijke merken op kan. Sinds de verkoop daalt, bevindt mijn nieuwe marketingbureau zich op steeds dunner wordend ijs bij deze klant.

Hij bestudeert me van top tot teen en spreekt me enigszins neerbuigend toe. ‘Met alle respect, maar waarom denk je dat jij,’ – hij spuwt het woord uit of het een broodje poep is – ‘kunt weten wat er omgaat in het hoofd van onze man?’

Ik staar uit het raam van de vergaderzaal, knijp mijn ogen half dicht naar de Charles River in de verte, en tel tot drie. Mijn team heeft me voor die vent gewaarschuwd, een dinosauriër in zakelijk Amerika die nog in de overtuiging leeft dat deals op de golfbaan worden gesloten.

Wat ik wil zeggen: ja, hoe moet het me ooit lukken om de verschillende lagen in dergelijke gecompliceerde geesten bloot te leggen? Kan een simpele ziel ooit waarlijk het genie van het nobele lid van de studentenvereniging doorgronden? Op dit moment slaan ze lege blikjes tegen hun voorhoofd plat, maar op een dag zullen ze aan het hoofd van een bestuur staan. Op een dag zullen ze zoals jij zijn en erop wijzen dat ze met niets anders dan keihard werken hebben bereikt wat ze hebben bereikt. Tegen die tijd zullen ze het waterige bocht dat je hier noemt hebben ingeruild voor flessen pinot noir van driehonderd dollar. Ze zullen in het weekend nog steeds in elkaar zakken en overgeven, maar dan nu in een hotelkamer met de vrouw van hun beste vriend. En als het dan weer maandag is, slepen ze zichzelf naar deze tafel en vragen zich af waarom ik niet wat vriendelijker naar ze glimlach. Ze zullen me aanmoedigen het glazen plafond stuk te slaan zolang de scherven hen maar niet raken. Ze zullen treuren om het feit dat ze dat niet meer hardop kunnen zeggen, behalve op de golfbaan.

Wat ik daadwerkelijk zeg: 'Ik heb de afgelopen twee maanden om alles over uw bedrijfstak te leren fulltime met focusgroepen van zeshonderd mannen uit uw doelgroep gewerkt.' Ik klik door naar de appendix van mijn PowerPoint, die bestaat uit veertig dia's met tabellen en grafieken. 'Ik heb al mijn doordeweekse avonden doorgebracht met het verzamelen van de data, en mijn weekenden met het analyseren ervan. Ik weet wat deze mannen voor werk doen en wat ze verdienen. Ik weet wat voor opleiding ze hebben, wat voor religie ze hebben en van welk ras ze zijn. Ik weet waar ze wonen, hoe ze leven en wat hun normen en waarden zijn. Ik weet wat ze van uw merk en van alle concurrerende merken vinden. Ik weet hoe vaak en hoeveel ze drinken, hoe bereid ze zijn een aanschaf te doen en waar, wanneer en waarom ze uw bier kopen. Ik weet hoe loyaal ze al dan niet aan uw merk zijn. Als ik in de trein naar mijn werk stap of 's avonds in bed lig, luister ik nog een keer naar de interviews, op zoek naar inzichten die ik eerder mogelijk heb ge-

mist. Ik kan met zekerheid zeggen dat ik uw man even goed ken als mijn eigen vader.' Ik huiver onwillekeurig. 'Wat wil zeggen dat ik hen net zo goed ken als u hen kent. Ik dénk niet dat ik in de ziel van uw klant kan kijken. Dat weet ik. Omdat ik het al doe. Met alle respect.' Ik grijns bij mijn woorden, zodat ze speels in plaats van agressief klinken.

Alle anderen in de ruimte lijken onder de indruk. Mijn assistent, Tyler, vergeet even waar hij is en begint te klappen. Ik beweeg mijn blik in zijn richting, wat genoeg is om hem te laten stoppen, maar de anderen doen al mee, zowel de klanten als mijn eigen team. De CEO kijkt me aan, geamuseerd doch onbeslist. Het was een risico om hem openlijk uit te dagen om zo de rest aan mijn kant te krijgen, maar ik zal zelden met hem te maken krijgen. Er is me verteld dat hij alleen naar dit soort bijeenkomsten komt als hij niemand anders heeft om op de kast te jagen. De mensen van het marketingteam zijn degenen die ik moet zien te paaieren. De CEO leunt achterover en laat het personeel de sessie afronden. Hij vertrekt halverwege het vragen-uurtje.

Vijf minuten later heeft de klant voor een periode van een jaar voor onze strategie getekend. Er worden handen geschud en schouderklopjes gegeven. Voor het eerst in maanden worden er lunchafspraken gemaakt. Mijn accountteam blijft bij de klant, maar ik vertrek. Ik gebruik mijn lunchpauze om mijn mail te checken. Als mijn inbox leeg is, ga ik naar de sport-school.

Tyler en ik dalen met de lift veertig verdiepingen in de Prudential Tower af. Ik sta te grijnzen terwijl hij maar doorgaat over hoe waanzinnig goed ik het heb gedaan. Ik heb hem niet als assistent gekozen, ik heb hem toegewezen gekregen. Wat hij mist qua ambitie (en wat voor aantoonbare vaardigheden dan ook, als ik heel eerlijk ben) probeert hij te compenseren met zijn persoonlijkheid.

Op Boylston Street sta ik te rillen in de kou terwijl Tyler een

Uber regelt. Als we eenmaal in de auto zitten, zeg ik: ‘Ik wil dat je even een kistje Cohiba’s bij de sigarenzaak op Hanover koopt. Laat maar inpakken in donkerblauw papier. En zet dan een berichtje op de achterkant van een van mijn visitekaartjes. Niet die goedkope die ik van de zaak heb gekregen, maar zo’n dikke gebosseleerde, die ik zelf heb laten maken. Heb je een pen? Pak dan even je telefoon. Ik wil dat je erop zet: “Op een productief partnerschap”. En dan een punt achter die zin, geen uitroepteken. En daaronder een streepje, met daarachter “Natalie”. Begrepen? Geen “Hoogachtend” of “Hartelijke groet” of “Doei”. Alleen een streepje met mijn naam. En stuur het dan naar de CEO.’

Tyler zit me met open mond aan te gapen. ‘Maar hij deed ongelooflijk lomp tegen je. Ten overstaan van al die mensen.’

Ik typ een lijstje met dingen die ik nog moet doen in mijn telefoon. Ik zeg zonder op te kijken: ‘Weet je wat ik deed toen ik in deze bedrijfstak begon? Luisteren en aantekeningen maken.’

Ik zie vanuit mijn ooghoek dat zijn gezichtsuitdrukking enigszins verzuurt. Hij is maar drie jaar jonger dan ik.

‘En ik wil over een uur het verslag van de bijeenkomst op mijn bureau zien. Alsjeblieft.’

‘In de twee jaar dat ik nu bij DCV werk heeft er nog nooit iemand om een verslag van een vergadering gevraagd,’ mompelt hij.

‘Misschien dat je daarom bijna de klant bent kwijtgeraakt die ons salaris betaalt.’ Ik wacht op een snedig antwoord. Als dat niet komt, trek ik een map uit mijn tas. ‘Ik heb je samenvatting van Starburst gelezen. Hij zit stampvol typfouten.’ Ik zoek de gemarkeerde bladzijden en geef ze aan hem. ‘We maken allebei een slechte beurt als jouw werk beneden peil is. Zorg dat je het de volgende keer beter nakijkt, oké?’ Zijn kaken zijn gespannen. ‘En ik heb al vaker gezegd dat de koppen in hoofdletters moeten, en vet. Niet het een of het ander. Allebei. Aandacht voor detail brengt je veel verder dan je denkt.’

De auto komt voor ons kantoor tot stilstand. We staan weer samen in de lift, deze keer in stilte. We stappen op de vijfde verdieping uit. Als we op het punt staan ieder onze eigen weg te gaan, haalt Tyler zijn neus op en vraagt: ‘Als je die CEO vandaag pas voor het eerst hebt gezien, hoe weet je dan dat hij sigaren rookt?’

‘Ik ken mijn klanten,’ zeg ik voordat ik op weg ga naar het toilet.

Een minuut later loop ik scrollend in mijn agenda door de gang (vanmiddag nog drie bijeenkomsten). Ik wil net de hoek om lopen naar mijn kantoor als ik gedempte stemmen in een werkhokje hoor. Ik herken die van een van de assistenten, een vrouw die niet weet dat ze in de running is voor een promotie. ‘Ik zou vreselijk graag voor haar willen werken. Ze is zo’n heerlijke bitch.’

‘Of gewoon een bitch.’ Dat is Tyler.

De andere assistenten giechelen.

‘Ze behandelt me als een kind,’ zegt hij, gesterkt door de reactie van zijn vrienden. Hij doet me met een schrille stem na: ‘Tyler, ik wil dat je naar het toilet gaat. Als je je kont afveegt moet je vier velletjes gebruiken, en zorg dat het drie-laags is, geen tweelaags. Als je tweelaags koopt, ben je ontslagen.’ Ze moeten er allemaal hartelijk om lachen, die mensen die bijna even oud zijn als ik, maar een derde van mijn loon verdienen.

Ik ga rechter op lopen, trek mijn schouders naar achter en been langs het werkhokje. Zonder langzamer te gaan lopen of hun kant op te kijken zeg ik: ‘Zo schril klinkt mijn stem nou ook weer niet.’

Iemand snakt naar adem. Het laatste wat ik hoor voordat ik mijn deur sluit is complete stilte.

Aan mijn bureau haal ik het deksel van mijn versleten tupperwarebakje en staar naar mijn lunch, dezelfde die ik al jaren el-

ke dag eet: een kop boerenkool, twee reepjes bacon, geroosterde walnoten, kikkererwten en Parmezaanse kaas met een vinaigrette met sjalotjes. Ik wacht met smart op de dag dat wetenschappers ontdekken dat boerenkool slechter voor je is dan nicotine; tot die tijd is superfood nu eenmaal superfood. Ik neem zuchtend een hap.

Ik heb in de kerstvakantie heel wat tijd gehad om over mijn goede voornemens na te denken. Vorig jaar heb ik een aanvullende tweeënhalve procent van mijn inkomen naar mijn spaarrekening doorgesluisd. Het jaar daarvoor ben ik mijn beddengoed twee keer per maand gaan wassen, in plaats van één keer. Elk jaar in januari (behalve deze keer) zegt Kit tegen me dat ik me moet voornemen meer lol te gaan maken. Elk jaar in januari (behalve deze keer) wil ik tegen haar snauwen dat je goede voornemens moet kunnen meten omdat je anders niet weet of je ze naleeft, maar dat zou haar niet van haar punt afbrengen.

Afgelopen oud en nieuw zat ik terwijl de sneeuw tegen mijn raam sloeg in mijn eentje in mijn appartement naar de naalden te staren die mijn twee meter hoge fraserspar had laten vallen en moest ik met misnoegen toegeven dat mijn zusje toch wel een punt had. Ik ken in mijn nieuwe stad behalve mijn collega's werkelijk helemaal niemand. Hoe moet je als eenendertigjarige buiten je werk om vrienden maken? Ik word nog liever door een beer verslonden dan dat ik naar zo'n bijeenkomst ga waar je in een groep vreemden staat in te schatten wie van hen je het minst waarschijnlijk met huid en haar gaat opvreten.

Ik besloot mijn eerste dag terug op kantoor beter mijn best te doen en me minder op het werk te richten en meer op mijn collega's. Toen ik er drie uur was, heb ik het voornemen het raam uitgegooid. Waarom zou ik mijn tijd verdoen met idioten als Tyler?

Ik sta mezelf heel even toe te wensen dat Kit er was en duw het moment van zwakte dan snel van me af.

Ik reken uit hoe laat het thuis is (negen uur in de ochtend) en app mijn beste vriendin, Jamie:

Nog steeds geen vooruitgang met de mensen op mijn werk.

Geen reactie; ze zal wel druk zijn met de baby. Ik spiets met mijn vork een kikkererwt en beweeg met mijn vinger over de touchpad van mijn laptop.

Als mijn zakelijke inbox leeg is, kijk ik in mijn privémail. Ik scan de onderwerpregels: een paar nieuwsbrieven, een boodschappencoupon, spam van iemand die Merlin Magic Booty heet. En een bericht van info@wisewood.com. Ik doe even helemaal niets.

Kit is een halfjaar geleden naar Wisewood vertrokken.

Mijn zusje heeft me niet veel verteld voordat ze ging, ze belde in juli om te vertellen dat ze een cursus zelfontplooiing op een eiland in Maine had gevonden. Het duurt zes maanden. Het is de bedoeling dat je die periode geen (social) media gebruikt, je telefoon inlevert en geen contact met familie of vrienden opneemt omdat het doel is de focus naar binnen te richten. En, o ja, trouwens, ze had zich al ingeschreven en vertrok een week daarna naar Maine.

Ik heb geprotesteerd. Ze kon zich niet veroorloven een halfjaar niets te verdienen. En hoe moest dat dan met haar ziektekostenverzekering? En hoe gezond is het om zo lang geen contact te hebben met iedereen die je kent?

Ik stelde me voor dat ze aan de andere kant haar schouders zat op te halen. Als ik een dollar zou krijgen voor elke keer dat Kit haar schouders naar me ophaalt, zou ik een levenslang verblijf in Wisewood voor haar kunnen betalen.

‘Waar ben je met je hoofd?’ vroeg ik. ‘Je hebt eindelijk een vaste baan met goede arbeidsvoorwaarden en een appartement en nu gooi je alles in een bevliegingsweg?’

Haar toon werd koel. ‘Ik zeg niet dat Wisewood de oplossing

voor al mijn problemen is, maar ik probeer er tenminste iets aan te doen.'

'Je werk is de oplossing.' Ik kon niet geloven dat ze dat niet snapte. 'Hoeveel kost die training? En hoe ga je dat betalen, met je studielening?'

'Ik stel voor dat jij je eerst eens druk gaat maken om jezelf, Natalie.' Zo noemt ze me nooit, dus ik wist dat ze razend was. 'Waarom kun je niet gewoon eens een keer blij voor me zijn?'

Dat kon ik niet omdat ik precies wist hoe het zou gaan aflopen: Kit gedesillusioneerde op Wisewood, gestrand op een eiland, mij smekend haar te komen redden. Mijn zusje moet vaker worden gered dan de meeste mensen. Vorig jaar belde ze compleet in tranen over een sjaal die ze kwijt was. (Die ik een uur later in haar kast heb teruggevonden.) En ze komt regelmatig in de problemen. Ze is eens in de woestijn achtergelaten toen ze midden in een tournee werd gedumpt door haar vriendje de gitarist, voor wie ze was gestopt met haar studie om hem achterna te reizen. Of die keer dat een misverstand met haar beste vriendin erin resulteerde dat ik beiden van het politiebureau kon gaan halen. Mijn zusje wil niet dat ik me met haar leven bemoei tot het moment dat ze me nodig heeft, en dan verwacht ze dat ik alles uit mijn handen laat vallen en haar kom redden.

We beëindigden snauwend het gesprek. Sindsdien heb ik niets meer van haar gehoord. Ze weet niet eens dat ik naar de andere kant van het land ben verhuisd, naar Boston, waarbij ik me heb gedragen zoals zij dat altijd doet en op de vlucht ben geslagen toen het moeilijk werd. Toen ik met het idee begon te spelen te verhuizen, stelde ik me voor dat we elkaar vaker zouden gaan zien: ik zou nog maar een treinrit van haar vandaan wonen. Zij had New York verlaten voordat ik die kans kreeg. Op dagen dat ik in staat ben eerlijker tegen mezelf te zijn, kan ik toegeven dat het een opluchting is dat ze weg is. Hoe minder ik haar spreek, hoe minder schuldig ik me voel.

De mail heeft geen onderwerp. Ik open hem.

Kom jij je zusje vertellen wat je hebt gedaan, of zullen wij dat doen?

Mijn nekharen gaan recht overeind staan. Mijn hand beeft boven de touchpad. Het bericht is niet ondertekend, maar er staat een telefoonnummer onder. Er zijn twee pdf's bijgesloten. In de eerste staat een routebeschrijving naar het eiland: verschillende mogelijkheden per bus, trein en vliegtuig die alle naar een haven in Rockland, Maine leiden. Vandaar moet je verder met een veerpont. De volgende vertrekt woensdag om twaalf uur in de middag.

Ik klik op de tweede bijlage en trek mijn wenkbrauwen op als ik de kop in vette letters zie. Ik lees de getypte woorden en word misselijk. Halverwege de pagina zie ik in blauwe inkt een handgeschreven aantekening. Het bloed trekt uit mijn gezicht. Ik duw mijn stoel van mijn computer vandaan. Wie kan dit hebben gestuurd? Hoe kunnen ze dit weten? En wat als ze het haar al hebben verteld? Ik druk mijn handpalmen tegen mijn ogen en wacht tot mijn lichaam iets tot rust komt.

Ik heb alles onder controle. Het enige wat ik moet doen is een plan maken.

Ik lees het bericht twee keer, drie keer, en dan bel ik het nummer dat onder aan de mail staat.

Een hese, ontspannen stem antwoordt: 'Wisewood Wellness & Therapiecentrum. Met Gordon.'

Ik val meteen met de deur in huis. 'Mijn zusje verblijft sinds bijna zes maanden op Wisewood...'

'Sorry, mevrouw,' onderbreekt Gordon me. 'We verbinden geen familieleden met onze gasten door. Onze gasten zijn vrij contact op te nemen met hun naasten zodra ze daaraan toe zijn.'

Ik knipper met mijn ogen; die opmerking steekt. Dat heeft Kit nooit tegen me gezegd, en ze heeft niet één keer geprobeerd contact met mij te zoeken. Ik dwing mezelf me te concentreren op mijn doel. Misschien dat hij me doorverbindt als